

FRANZ
KAFKA

Castelul

Traducere din limba germană de
Mariana Bărbulescu

POLIROM
2018

Cuprins

<i>Nota traducătoarei</i>	5
1. Sosirea.....	7
2. Barnabas	31
3. Frieda	55
4. Prima discuție cu birtășița	68
5. La primar.....	85
6. A doua discuție cu birtășița	110
7. Învățătorul.....	128
8. În așteptarea lui Klamm	142
9. Lupta cu interogatoriul	154
10. Pe drum.....	168
11. La școală	176
12. Asistenții	191
13. Hans.....	201
14. Reproșul Friedei.....	214
15. La Amalia	229
16.	241
17. Secretul Amaliei	263
18. Pedeapsa Amaliei	284
19. Cu jalba pe drum.....	297
20. Planurile Olgăi	307
21.	328
22.	340
23.	355
24.	377
25.	397

— Fugeai de ei? Nu-i așa? Iubitule! strigă Frieda cu vioiciune, întrerupându-l, apoi, după un „Da” șovăitor al lui K., se cufundă iar în oboseala ei.

Dar nici K. nu mai avea destulă energie ca să explice în ce fel reușise relația lui cu Frieda să-i îmbunătățească situația. Își desprinsese încet-șor brațul de pe umerii ei și șezură o vreme așa, în tăcere, apoi, ca și cum brațul lui K. i-ar fi transmis o căldură de care nu se mai putea lipsi, Frieda îi spuse:

— N-o să suport viața asta de-aici. Dacă vrei să mă păstrezi, trebuie să plecăm, nu contează unde, în sudul Franței, în Spania.

— Nu pot pleca, zise K., am venit aici ca să rămân. Aici o să rămân.

După aceea, într-o contradicție pe care nu-și dădu osteneala s-o explice, adăugă, parcă vorbind cu sine:

— Ce m-ar fi putut atrage înspre acest ținut pustiu dacă nu dorința de a rămîne aici?

Apoi mai spuse:

— Dar și tu vrei să rămîi aici, doar e ținutul tău. Numai Klamm îți lipsește și asta îți stîr-nește gînduri desperate.

— Crezi că-mi lipsește Klamm? se miră Frieda. E un prisos de Klamm pe-aici, e prea mult Klamm, vreau să plec ca să scap de el. Nu Klamm, ci tu îmi lipsești. De dragul tău vreau să plec, fiindcă nu mă pot sătura de tine – aici, unde toți trag de mine. Mai bine mi s-ar smulge masca asta drăguță, mai bine mi s-ar sluți trupul, ca să pot trăi în tihnă alături de tine.

Din toate astea K. nu reținu decît un singur lucru.

— Klamm tot mai ține legătura cu tine? întrebă el numaidecît. Te mai cheamă?

— De Klamm nu știu nimic, zise Frieda, acum vorbesc despre alții, de pildă, despre asistenți.

— Ah, asistenții, răspunse K. surprins, ei te urmăresc?

— Cum, tu n-ai observat? întrebă Frieda.

— Nu, zise K., încercînd zadarnic să-și amintească amănunte. E drept că sînt niște tineri cam insistenți și pofticioși, dar n-am observat să se fi legat de tine.

— Nu? N-ai observat cum nu se mai dădeau duși din camera noastră de la Podul, cum pîn-deau cu invidie legătura dintre noi, cum unul dintre ei s-a culcat de curînd pe locul meu de pe salteaua de paie, cum au depus mărturie împotriva ta, ca să te alunge, să te distrugă și să rămînă singuri cu mine? N-ai observat toate astea?

K. se uită la Frieda fără să răspundă. Acuzațiile aduse asistenților erau, desigur, îndreptățite, dar, avînd în vedere firea ridicolă, copilăroasă, aiurită, nestăpînită a amîndurora, toate faptele lor puteau fi văzute dintr-o perspectivă mai inocentă. Și oare faptul că se străduiseră mereu să-l urmeze peste tot, nu să rămînă cu Frieda, nu era un argument împotriva acuzațiilor ei? Ceva de felul ăsta îi spuse K. Friedei.

— Prefăcătorie, răspunse ea. Nu ți-ai dat seama? Și atunci de ce i-ai mai gonit, dacă nu din motivele astea?

Și Frieda se duse la fereastră, dădu puțin draperia la o parte, se uită afară și apoi îl chemă pe K. Asistenții erau tot la gard, se

vedea că deja obosiseră, dar încă își mai adunau din cînd în cînd puterile și întindeau mîinile rugător spre școală. Ca să nu fie nevoit să se țină mereu cu mîinile de gard, unul dintre ei își agățase partea din spate a hainei de o zăbreca.

— Bieții de ei! Bieții de ei! zise Frieda.

— De ce i-am gonit? întrebă K. Tu ai fost motivul.

— Eu? întrebă Frieda fără să-și mute privirea de la scena de afară.

— Purtarea ta mult prea prietenoasă față de asistenți, zise K., faptul că le iertai necuviințele, că rîdeai la faptele lor, că îi mîngîiai pe pînă, continua ta milă față de ei, chiar și acum spui „bieții de ei, bieții de ei”, și, în sfîrșit, ultima întimplare, cînd nu ți s-a părut un preț prea mare să mă sacrifici ca să-i răscumperi, să-i scapi de bătaie.

— Tocmai asta e, zise Frieda, despre asta vorbesc, asta mă face nefericită, asta mă ține departe de tine, cu toate că nu cunosc fericire mai mare decît să fiu cu tine mereu, fără întrerupere, la nesfîrșit, deși tot mai visez că nu există pe pămînt un loc tihnit pentru iubirea noastră, nici în sat, nici în altă parte, și de aceea îmi închipui un mormînt adînc și îngust, acolo ne ținem îmbrățișați, ca strînși în niște clești, eu îmi ascund fața la pieptul tău, iar tu, la al meu și nimeni nu ne va mai vedea vreodată. Pe cînd aici... uită-te la asistenți! Nu ție ți se adresează cînd își împreunează mîinile, ci mie.

— Și nu eu mă uit la ei, ci tu, zise K.

— Desigur că eu, zise Frieda aproape supărată, despre asta îți tot vorbesc, altfel ce importantă ar avea că asistenții se țin mereu după mine, fie ei și trimiși ai lui Klamm?

— Trimiși ai lui Klamm, zise K., foarte surprins de această denumire, oricât de firească i se păru imediat.

— Trimiși ai lui Klamm, sigur că da, zise Frieda, dar chiar și așa, tot rămân niște băieți nătângi, cărora le mai trebuie bătaie ca să fie educați. Sînt niște tineri negricioși și urîți și contrastul dintre fețele lor, care îi fac să pară adulți, ba chiar studenți, și purtarea lor copilărească și smintită este respingător. Crezi că eu nu văd toate astea? Mi-e de-a dreptul rușine pentru ei. Dar tocmai asta e: nu-i găsesc respingători, mi-e rușine pentru ei. Sînt nevoită să mă uit mereu la ei. Cînd e cazul să te superi pe ei, mie îmi vine să rîd. Cînd ar trebui să fie bătute, mie îmi vine să-i mîngî pe păr. Și noaptea, cînd stau culcată lîngă tine, nu pot să dorm și simt nevoia să mă uit peste tine, să văd cum unul doarme înfășurat strîns în patură, iar celălalt stă în genunchi în fața porțiței de la sobă și pune lemne pe foc, și-s nevoită să mă aplec în față așa de tare, încît mai-mai să te trezesc. Și nu de pisică mă sperii – sînt învățată cu pisicile și cu somnul de la birt, neliniștit și mereu tulburat –, nu de pisică, ci de mine mă sperii. Nu e nevoie deloc de arătarea aia de pisică, eu oricum tresar la cel mai mic zgomot. Întîi mă tem că ai să te trezești și că totul se va sfîrși, apoi sar în sus și aprind lumînarea ca să te trezești cît mai repede și să mă poți ocroti.

— N-am știut nimic din toate astea, zise K., i-am alungat avînd doar o vagă presimțire, dar acum au plecat, acum poate că totul e-n ordine.

— Da, în sfîrșit au plecat, zise Frieda, însă fața ei era chinuită, nu bucuroasă. Numai că nu știm cine sînt ei. Trimiși ai lui Klamm, așa-i numesc în gînd, în joacă, dar poate că ei chiar asta și sînt. Ochii lor, ochii aceia nătingi și totuși scinteietori, îmi amintesc oarecum de ochii lui Klamm, da, asta e, privirea lui Klamm e cea care mă sfredelește uneori prin ochii lor. De aceea a fost un neadevăr cînd am spus că mi-e rușine pentru ei. Aș vrea să fie așa. Și știu că aceeași purtare ar fi prostescă și respingătoare altundeva și la alți oameni, dar la ei nu e așa și mă uit cu respect și admirație la prostitutele pe care le fac. Dar dacă sînt trimiși ai lui Klamm, cine ne scapă de ei? Și apoi chiar ar fi bine să fim scăpați de ei? Atunci n-ar trebui oare să-i chemi repede înăuntru și să fii fericit dacă mai vor să vină?

— Vrei să-i las iar în casă? întrebă K.

— Nu, nu, zise Frieda, nimic nu-mi doresc mai puțin. Să-i văd cum se reped în casă, cum se bucură văzîndu-mă, cum țopăie ca niște copii și întind brațele ca niște bărbați – probabil că n-aș putea suporta toate astea. Dar apoi, cînd mă gîndesc că, rămînînd neîndurător față de ei, poate că îi blochezi chiar lui Klamm calea spre tine, vreau să te feresc prin orice mijloace de urmările acestei fapte. Atunci vreau să-i lași să intre. Atunci să intre cît mai repede. Nu ține seama de mine, eu nu contez. O să mă apăr cît voi putea și dacă o fi să eșuez, ei, atunci o

să eşuez și gata, dar cu conștiința că și asta s-a întâmplat de dragul tău.

— Tu doar îmi întărești decizia legată de asistenți, zise K. Niciodată nu vor mai intra în casă cu aprobarea mea. Faptul că am reușit să-i dau afară dovedește totuși că în anumite împrejurări pot fi stăpîniți și, prin urmare, nu au nici o legătură cu Klamm, nici o legătură importantă. Chiar ieri-seară am primit o scrisoare de la Klamm din care se vede că este complet greșit informat cu privire la asistenți și de aici trebuie trasă iarăși concluzia că îi sînt cu totul indiferenți, pentru că dacă n-ar fi așa, cu siguranță ar fi putut obține informații exacte despre ei. Iar faptul că tu îl vezi în ei pe Klamm nu dovedește nimic, fiindcă, din păcate, încă mai ești influențată de birtășiță și-l vezi peste tot pe Klamm. Încă mai ești iubită lui Klamm și nici pe departe soția mea. Uneori asta mă întristează mult, mă simt ca și cum aș fi pierdut totul, și-atunci am senzația că abia am sosit în sat, dar nu plin de speranțe, așa cum am fost în realitate atunci, ci cu conștiința că nu mă așteaptă decît dezamăgiri și că voi fi nevoit să le gust pe toate, una după alta, pînă la ultima rămășiță. Dar asta se întîmplă doar uneori, adăugă K. zîmbind cînd văzu că Frieda se năruia sub povara vorbelor lui, în fond dovedește ceva bun și anume cît însemni tu pentru mine. Și dacă-mi ceri acum să aleg între tine și asistenți, înseamnă că ei au și pierdut partida. Ce idee, să aleg între tine și asistenți! Acum vreau să scap definitiv de ei. De altfel, cine știe dacă slăbiciunea care